

hvad der dengang var store Menigheder, nu ere blevne meget store, og at man vistnok ogsaa nu kunde kalde de fleste af de Menigheder, som dengang vare smaa, for store, naar man havde de fornødne statistiske Oplysninger i saa Henseende tilstede. Det er altsaa i Virkeligheden kun en Levendegjørelse af den Forordning, som er udkommen for 120 Aar siden, og ikke noget Nyt, man forlanger; man forlanger blot ganske simpelt, at Anordningen kommer til at passe til de Forhold, som nu ere tilstede. Naar den ærede Kultusminister har yttret, at han først vilde høre Biskopperne og Landmøderne i denne Anledning, da kan jeg fra hans Standpunkt finde det ganske rigtigt, at han vil høre disse Autoriteters Betænkning; men jeg troer, at det vilde være feilagtigt, om det blev almindeligt, at man vilde spørge de Mand, hvem en Lov kunde formodes at blive ubehagelig, om den gefaldt dem; og det Gæste, man efter min Mening kan sige imod Loven, er, at den vil foraarsage Præsterne nogen mere Uleilighed. Jeg har spurgt ikke saa Præster om, hvad de kunde stille op imod, at Confirmationen blev affholdt to Gange om Aaret paa Landet, og, hvad jeg har hørt, har ikke kunnet fastne sig i min Hukommelse; thi det har egentlig ikke været Noget. De ere komne til det samme Resultat som jeg, at der ikke var Noget at opstille imod en saadan Foranstaltning. Man vilde ikke ligefrem sige: „Det gjør os mere Uleilighed at forberede til Confirmation om Sommeren end om Vinteren, da vi saa have vor Avling at passe, og det er ikke saarart for os, at en Stik bliver indført, der kan være høist ubequem“ eller andet Saadant; men dette har i Sandhed været den eneste Mening, jeg har kunnet faae ud af deres Tale. Jeg troer imidlertid ikke, at det er Grunde, som man her i Thinget vil tage Hensyn til. Det Forslag, der er fremkommet fra eller i al Fald stillet i Udsigt af den høitærede Kultusminister, og hvorved han lettere vilde kunne gaae ind paa Loven, nemlig at de Børn, der inden December fylde 14 Aar, kunne blive confirmerede Paaften forud, skal jeg ikke negte har noget vist Tiltalende ved sig og vil til en vis Grad opfylde det Selvsamme; men man vil saaledes dog komme til det Resultat, at maaskee ikke

ganske saa Børn vilde blive confirmerede i deres 13 $\frac{1}{2}$ de Istedetfor i deres 14de Aar (Tilfærelse: Det er en Misforstaaelse.) — Nei, det er ingen Misforstaaelse. Imidlertid, hvis Sagen, som jeg haaber, da der virkelig ude i Landet er en almindelig sølt Trang til en saadan Levendegjørelse af den 120 Aar gamle Forordning, gaaer videre, saa tør jeg maaskee antage, at der muligen vil blive nedsat et Udvalg, og der vil det da kunne komme under nærmere Overveielse, hvorvidt en saadan Forandring kunde bidrage til, at man lettere endes om at faae Loven igjennem, hvilket for mig uægtelig er det Bigtigste.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal blot berigtige en Misforstaaelse af den ærede sidste Taler. Hvad jeg antydede, var ikke, at de Børn, der inden Udgangen af October opnaaede det 14de Aar, skulde kunne confirmeres Paaften forud; men derimod, at disse Børn, naar de havde deeltaget i Confirmationens forberedelse med den foregaaende Udersclasse, Winterhalvaaret iforveien, kunde, efter en kort Tids Gjenoptagelse af Underviisningen om Sommeren, blive confirmerede om Efteraaret, altsaa naar de havde fyldt 14 Aars Alderen, beregnet saaledes, som det efter de nuværende Bestemmelser er fastsat. Hvis der skulde blive nedsat et Udvalg, kan der blive Leilighed for mig til nærmere at conferere om dette Punkt. Naar den ærede Rigsdagmand har sagt, at det nærværende Lovforslag kun var en Gjenoptagelse af Forordningen af 1736, saa skal jeg ikke paa nogen Maade nægte, at det har sin Betydning, at der i bemeldte Forordning er antydet en Afholdelse af Confirmationen ogsaa om Sommeren. Forsaavidt der imidlertid i Forordningen gjøres en bestemt Forskjel imellem større og mindre Sogne, saa kan man ikke sige, at Forskjellen nu er svunden bort. Det kan være Tilfældet, at der er flere Sogne nu, end dengang, der maae henregnes til de større, og hvor der altsaa bør kunne afholdes Confirmation to Gange om Aaret, men det kan ikke nægtes, at der endnu gives endeel, der maae henregnes til de mindre, og for deres Vedkommende vil det være en Forandring af selve Forordningen, naar man gaaer ind paa Forslaget.